

Mimo hišnih voglov pa je tulila burja, zemljo je škropil droben jesenski dež in močil zanašan od burje tudi malega Stanka. V tem trenutku se oglasi močni glas velikega zvona v stolni cerkvi sv. Jurija, naznanjajoč pozno nočno uro. Mešal se je kaj čudno z burjo, ki je baš v tem trenutku še silnejše zatulila in zazvižgala mimo križev na pokopališču, da je bilo čuti tam kot vzdihujoči stok pomoči potrebnega. Lajanje in zategnjeno cviljenje psov je dajalo vsemu temu še nekaj bolj strašnega, grozovitega.

A Stanko?

Njega je varoval angelj varuh in, sanjaje že v tretjič iste sanje, ni slišal, kaj se godi okoli njega.

(Konec prih.)

Z i m a.

Gesen je. Na suhi vejici nekega drevesca sedi veselo cvrčaje družinica lastavic. Starka pripoveduje svojim mladičem o dolgi poti, katero kmalu nastopijo, o deželi, kjer si bodo poiskali novo bivališče, o veliki vodi, čez katero bodo leteli.

»A zakaj moramo tako daleč potovati?« vpraša mlada lastovica; »saj je vendar tu tako lepo, tako prijazno. Ljudje nas ljubijo, hrane dobimo toliko, kolikor je potrebujemo. V hlevu onega prijaznega kmeta pa imamo toplo gnezdice . . .

»Ali zima. huda zima!« spregovori starka.

»Zima?! kaj pa je to?« vprašajo mlade lastavice vse hipoma; kajti niso še vedele prav nič o zimi.

»Zima, to je nekaj strašnega! Zima pomori vse, kar je po letu krasilo gozd, travnik, polje; pokrije vse z debelo sneženo odejo; obda ribnike, reke, potoke in studence z gladko ledeno skorjo in mušice, muhe, hrošči in metulji, črvi, polži, žabe in gaščerice, vse pomre ali se pa skrije v varni kotiček, ali globoko v zemljo, da jih strašni mraz ne doseže. Vse je prazno in mrtvo. Ljudje sedé v gorki sobi. Celi dan je bolj temno, kajti ljubo solnce zakriva siva, gosta megla. Drevje stoji golo, listje je ormenelo in odpadlo. Mnogo

morajo pretrpeti naši ubogi bratci in sestrice, ki ostanejo tu; veliko jih pomre vsled lakote in mraza.«

»Ne, ne,« pravijo mlade lastavice druga za drugo, me nočemo spoznati hudobne zime; raje hočemo potovati daleč tja čez širno morje, kakor pa, da bi tu ostale, da bi morale trpeti lakoto in mraz.«

»Toda vendar ima zima tudi mnogo veselja«, nadaljuje starka lastovica. »Otroci se vozijo na sankah po zmrzlem snegu ter se drsajo po gladkem ledu; delajo snežene može ter se kepajo. To je vrišč in krik! Kadar jih pa zebe, pustijo sneg ter hité v gorko sobo k ljubim starišem. Tako imajo vedno mnogo veselja. Največje veselje pa imajo o Božiču. To je najlepši čas za otroke.

O Božiču napravljajo otroci jaslice. V kot v sobo pribijejo trioglato desko. Na nji naredé majhen hlev z božjim Detetom, sv. Jožefom in Marijo. Okrog hleva pa razstavijo pastirce in ovčice. Na strop obesijo angelja, ki prepeva: Mir ljudem na zemlji. — Na sveti večer pa prižgó okrog jaslic vse polno svečic; vse se sveti in blišči v zlatu in srebru. Otroci se pa zvrsté pred jaslicami in pojó lepe pesmi. Oj, to je veselje! Slednjič pa prinesó mati sladkih potvic, katerih se otroci prav razveselé.«

»Oj, to mora lepo biti, zima pa vendar ni tako hudobna; rade bi videle take jaslice,« začnó mlade lastavice, a skrbna starka jih zavrne: »Ni mogoče, kajti pomrle bi vse od gladu, še predno bi dočakale sveti večer.«

»Ali vi ste pač že morali videti take jaslice?«

»O še ne! Meni je pravila pastaričica, ki je bivala z nami pri kmetiču, kjer imamo gnezdice. Ta pastaričica je morala tu ostati čez zimo, ker je bila bolna. Dobrosrčni otroci so jo vzeli v sobo in tam je videla, kako je žalostno, pa tudi veselo po zimi. Spomladi pa so jo otroci zopet izpustili.«

Stara lastavica omolkne ter vzleti v zrak, kamor so ji sledile ostale lastavice. Obletavale so gozd, vas in mesto ter si krepile peroti za dolgo pot, ki vodi na solnčni jug, kjer vedno kraljuje rajskomila pomlad.

